

NOTES MUSICALS

Els que tenim el defecte o la qualitat de dedicar certs moments a observar a les persones i a les coses, moltes vegades toquem amb coses aparentment insignificants que ens donen ocasió per a desenvolupar un tema més a menys encertat.

Dies enrera mateix al veure arribar la cobla orquestrina. L'Arbucienca d'amenitzar una festa major i partir seguidament a començar-ne un altre en vaig treure la deducció que moltes vegades els músics són veritables màrtirs. Veure'ls aquell matí trencava el cor.

En Torres anava geperut; es veu que la son se li havia posat sobre les espatlles i no li deixava portar l'esquena dreta; en Juauola després d'esmorzar es ficà dintre l'auto i quedà adormit com suggestionat per una força magnètica; en Margarit no dormia però somniava; en Juanals es passejava per desvetllar-se: en Peret es mirava la gent amb els ulls tancats; i en fi tots els restants que eren l'Estanyol, en Riumalló, en Reus, en Dalmau i els germans Farriol, feien una cara de «deixe'm dormir» que enternia.

Però quan és hora és hora i els nostres músics s'encaixonaren ara l'un, ara l'altre, dintre l'auto i cap a començar una nova festa major amb un ofici cantat amb tota solemnitat.

Es clar que l'ofici de músic té molts a-

tractius i proporciona estones perfectament agradables. Anar d'un poble a l'altre, trobar taules parades amb menjars suculents, fumar purros... Però no tot són gòries!

Els han de treballar quan els altres es diverteixen. Dintre l'església, dintre el cafè, dintre l'envelat i a tot arreu allà on els porten, mentre la gent s'entrega a l'orgia, ells bufa que bufaràs, ara esgargamellant-se cantant un ofici, després desenvolupant un concert que ha d'acabar amb un vals jota arrodonit amb algun «pinyol» de trompeta que fa posar els cabells de punta i a l'últim aquella serie de balls americans, amb estridències de jazz i harmonies esgabellades.

Vosaltres potser em direu que la música és un art i que tot aquell que es dedica a l'art amb satisfacció... Millor que sigui així. Però jo crec que molts d'ells, sobretot si són joves, tot tocant es daleixen veient aquelles parelles que es blinquen marcant un xarleston o fan filigranes als acords d'un fox i que de bona gana deixarien l'instrument i anirien a ballar i fins farien alguna conquesta i tot.

Repeteixo que en certes ocasions els músics són uns veritables màrtirs... (Que no? «Pela» que ells us dirán que sí!)

Montplet FERRER i Ramon S.A.